

Od autorky bestsellerovej série *Havraní cyklus*

MAGGIE
STIEFVATER

ZÁZRAKY

PADLÝCH

SVĚTÝCH

ZÁZRKY
PADLÝCH
SVĚTÝCH

MAGGIE STIEFVATER
je autorka těchto knih:

ZÁZRAKY PADLÝCH SVÁTÝCH

HAVRANÍ CYKLUS

Havraní chlapci

Zloději snov

Třaja spáči

Havraní král

SCORPIO RACES

(Připravujeme)

ZÁZRKY
PADLÝCH
SVĚTÝCH

MAGGIE STIEFVATER

slova

Copyright © 2017 by Maggie Stiefvater
All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc.,
557 Broadway, New York, NY 10012, USA.
Translation © Gabriela Patkolová 2018
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2019

ISBN 978-80-556-3744-0

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Maggie Stiefvater – All the Crooked Saints,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Scholastic Inc, New York 2017,

preložila Gabriela Patkolová.

Zodpovedná redaktorka Monika Haburajová

Editorka Dana Brezňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2019.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

COLORADO, 1962

1

Po zotmení počúť zázrak na diaľku. Zázraky sú v tomto ako rádiové vlny. Nie je veľa ľudí, ktorí by vedeli, že obyčajná rádiová vlna a neobyčajný zázrak majú toľko spoločného. Samy osebe by rádiové vlny nebolo počúť na vzdialenosť väčšiu ako šesťdesiat až osemdesiat kilometrov. Zo zdroja sa šíria v dokonale rovných koridoroch, a keďže Zem je guľatá, po chvíľke sa ich pozemská cesta skončí a zamieria ku hviezdám. Nezvolili by ste si rovnaký smer, ak by ste mohli? Aká škoda, že rádiové vlny aj zázraky sú neviditeľné. To by bol pohľad – čiary vyskladané z obrazu a zo zvuku, obopínajúce celý svet.

No nie všetky rádiové vlny či zázraky uniknú nevypočuté. Niektoré sa odrazia od stropu ionosféry, kde nimi v radostnej harmónii vibrujú voľné elektróny, než ich vrhnú späť na Zem pod novým uhlom. Signál takto dokáže vyraziť z Rosarita alebo Nogalesu, naraziť na ionosféru a ocitnúť sa dokonca ešte silnejší v Houstone alebo Denveri. A keď sa vysielajú po zotmení? Množstvo vecí v živote funguje lepšie bez všetečnej pozornosti slnka a táto je jednou z nich. V noci sa dokážu rádiové vlny a zázraky odraziť toľkokrát, až napokon nájdú vysieláče a svätcov tisíce kilometrov od zdroja. Malý zázrak v miniatúrnom mestečku Bicho Raro tak možno počúť až

vo Filadelfii alebo naopak. Je v tom veda? Náboženstvo? Ešte aj pre vedcov a svätcov je ťažké spozorovať rozdiel. A možno na tom ani nezáleží. Keď pestujete neviditeľné semienka, nemôžete očakávať, že sa všetci zhodnú na tvare vašej neviditeľnej úrody. Múdrejšie je skrátka priznať, že spoločne sa im darí lepšie.

V tú noc, keď sa začal tento príbeh, zázrakom načúval svätec aj vedec.

Bola tma, ozajstná tma, aká na púšti býva, a dvaja bratrance a sesternica z rodiny Soriovcov sa tiesnili v dodávke. Hore nad nimi už dobrú hodinu vytlačali väčšie hviezdy tie menšie z ich nebeského domova v nádhernom hviezdnom daždi. Zvyšok oblohy bol čieročierny až dole po husté krovie, ktorým bolo obrastené celé údolie.

Všade bolo ticho, až na rádio a zázraky.

Dodávka parkovala na širokom priestranstve, niekoľko míľ od najbližšieho mesta. Nebola ničím zaujímavá. Obyčajná červená vyblednutá dodávka Dodge 1958 s mierne optimistickým výrazom. Jedno zadné svetlo mala rozbité, pravé predné koleso bolo o čosi mäkšie ako ľavé, na sedadle spolujazdca bola škvrna, ktorá bude už navždy páchnuť po višňovej kole, a na spätnom zrkadle visel drevený amulet, zobrazujúci mýtickú bytosť – kríženca tchora a kojota. Dodávka mala michiganské značky, hoci toto nebol Michigan.

V aute hralo rádio. Nie však to z kabíny, ale z nákladnej časti. Modrozelená Motorola z kuchyne Antonie Soriovej, z ktorej znela stanica mladých Soriovcov. Nie ich obľúbená, ale nimi vytvorená. Dodávka bola ich vysielacím štúdiom na kolesách.

Oni. Ich. V skutočnosti patrila dodávka aj rádiostanica Beatriz Soriovej. Tento príbeh je o všetkých Soriovcoch, ale predovšetkým o nej. Aj keď to nebol jej hlas, čo sa šíril na stredných rádiových vlnách, vpred ich poháňalo jej komplikované a húževnaté srdce. Kým bežní ľudia vyjadrujú svoje pocity úsmevom a slzami, záhadná Beatriz Soriová na to mala dodávku plnú vysieláčov v coloradskej púšti. Ak sa porezala, nech už bola kdekoľvek, reproduktory v dodávke krvácali.

„... ak vás už unavilo počúvať iba swing,“ sľuboval dídžej, „od zotmenia do úsvitu sme tu my.“

Hlas patrila najmladšiemu z trojice – Joaquinovi. Mal šestnásť, bral sa príliš vážne a to isté vyžadoval od iných. Bol uhladený, oholený a slúchadlá mal pritísnuté k jednému uchu, aby si nepokazil účes – naolejovanú elvisovskú vlnu značnej výšky. Dve baterky ho osvetľovali ako zlaté reflektory, takže všetko ostatné bolo fialové, modré a čierne. Košeľu, čo mal na sebe, nosil už dva mesiace: havajskú s krátkymi rukávami a postaveným golierom. Pochytil to z jediného filmu, ktorý sa mu v roku 1961 podarilo pozrieť, a zaprisahal sa, že si vytvorí rovnaký imidž. Pri nohách sa mu rozrastala záhrada z fliaš zo sódy, naplnených vodou. Trpel fóbiou z dehydratácie a bojoval s ňou tak, že mal so sebou vždy dostatok vody aj na niekoľko dní.

Po zotmení nepoužíval meno Joaquin Soria. V rádiu na kolesách, ktoré brázdilo hornatú púšť, bol známy ako Diabolo Diabolo. Jeho matka aj stará mama by boli zhrozené z takého dídžejského mena a presne o to išlo. Popravde, aj Joaquina to mierne desilo a vždy, keď to meno vyslovil, si vychutnával adrenalín nebezpečenstva. Veril povere, že ak zašepkáte slovo diablo trikrát po sebe, diabol sa môže skutočne zjaviť.

Joaquin Soria chcel byť slávny. A bál sa, že zomrie od smädu, sám v prachu za Bicho Raro.

„... dáme si ešte trochu tanca a snívania,“ pokračoval hlas Diabla Diabla. „Najhorúcejšie hity zo '62 od Del Norte až po Blancu a od Villa Grove po Antonito. Hudba, ktorá spasí vašu dušu.“

Zvyšná časť posádky, Beatriz a Daniel, nadvihla obočie. Tvrdenie, že pokryjú celé údolie San Luis bola lož. No Joaquinove vyhlásenia mali tendenciu smerovať skôr k ideálnemu stavu, než k skutočným faktom. Nie, stanica nepokrývala celé údolie, ale ak by to tak bolo, svet by bol fantastické miesto.

Daniel zmenil polohu. Boli tam takí natlačení, že sa navzájom dotýkali kolenami. V dôsledku tejto tesnej blízkosti sa mu podarilo zvaliť svojou dlhou nohou jednu z Joaquínových fliaš s vodou. Kovový uzáver vystrelil a kotúľal sa po dlážke, akoby ho naháňali. Káble sa skrčili pred vodou. Vo vzduchu visela pohroma. Vtedy Joaquin schmatol fľašu a pohrozil ňou Danielovi.

„Nezdemoluj to tu,“ varoval ho, „je to nová dodávka.“

Nebola nová, ale novým bolo jej poslanie rádiostanice. Predtým, než jej nanútili súčasné určenie, používala ju rodina sestry švagriny Any Marie Soriovej, ktorá ňou rozvážala bratov Alonsovcov z ich maliarskych fušiek do barov. Dodávku tá otročina vyčerpala a pokazila. Keďže však bratia Alonsovcovia dávali prednosť maľovaniu a pitiu pred pozdvihnutím ducha dodávky, nechali ju zarásť burinou. Za ten čas sa v nej nazbieralo toľko vlhkosti, že jej cez strechu prerastala šašina i šachorina, ktoré ju zmenili na mokrad' uprostred púšte. Zvieratá prichádzali z veľkej diaľky, aby sa usídlili

v tejto oáze – najskôr bobor, potom dvanásť skokanov leopardích so svojím škripavým kŕkaním, tridsať krvilačných pstruhov, ktoré hľadali nový domov tak zúfalo, že prešli celé údolie pešo. Poslednou kvapkou bol príchod štyroch tuctov žeriavov, vysokých ako dospelý chlap a dvakrát takých hlučných. Chaos v mokrine nedovolil ľuďom zažmúriť oko ani na minútu.

Beatriz bola poverená úlohou odohnať tieto zvieratá preč. Až vtedy zistila, že pod tým všetkým je dodávka. Pomaličky sa pustila do jej obnovy. Zvieratá vystažovala postupne a nový močiar takmer ani nepostrehol, že ho požiadala, aby odišiel. Čoskoro si rodina Soriovcov vôbec nespomínala, že tam niekedy bol. Dokonca skoro zabudli aj na samotné auto, hoci na doskách na podlahe boli ešte hrdzavé kruhy od plechoviek s farbou. Jediné, čím pripomínalo svoje ekosystémové obdobie, bolo vajce, ktoré Beatriz našla pod plynovým pedálom. Bolo obrovské ako dlaň, škvrnité ako mesiac a ľahučké ako vzduch. Vyrobila mu visuté lôžko z priesvitnej sieťky a zavesila si ho dozadu pre šťastie. Teraz sa hojdalo sem a tam nad vysielacími z vojny v Kórei, magnetofónovými páskami z tretej ruky, rozbitými gramofónmi, odpadovými rúrami, rezistormi a kondenzátormi.

Diablo Diablo (*Diablo!*) si pohmkával: „Ďalej si pustíme menší hit od Drifters – Save the Last Dance for Me... Ale s tancom ešte *nekončíme*, tak zostaňte na príjme.“

Aj keď z jednej z pások naozaj zneli Drifters, Joaquin ich nepustil teraz. Celá šou bola natočená vopred pre prípad, keby museli rýchlo zdvihnúť kotvy. Federálna komunikačná komisia nebola nadšená, že si americká mládež vo voľnom čase

zakladala pirátske rádiostanice. Najmä keď mala americká mládež príšerný hudobný vkus a prahla po revolúcii. Rebelantom hrozili pokuty a väzenie.

„Myslíte si, že po nás idú?“ spýtal sa Joaquin vzrušene. Netúžil po tom, aby ho prenasledovala vláda, ale chcel, aby sa o ňom vedelo. Po tom druhom prahol tak veľmi, až presvedčil sám seba, že sa tomu prvému skrátka nedá vyhnúť.

Beatriz sedela pri vysielaci, prstami neurčito prechádzala po kontrolkách, pohltená vlastnou predstavivosťou. Keď si uvedomila, že Joaquin s Danielom čakajú na jej odpoveď, vyhlásila: „Nie, ak sa dosah nezlepšil.“

Beatriz bola vekovo uprostred. Kým Joaquin bol hlučný a svojrázny, Beatriz bola pokojná a tajuplná. Mala osemnásť. Hipisácka madona s tmavými vlasmi a cestičkou presne na stred, nosom v tvare J a malými záhadnými perami, ktoré by muži zrejme opísali ako púčiky ruže, ale Beatriz by ich označila ako „moje pery“. Mala deväť prstov, lebo jeden si nešťastnou náhodou odrezala, keď mala dvanásť rokov, no nerobila si z toho ťažkú hlavu – bol to iba malíček pravej ruky (ona bola ľaváčka). Prinajmenšom to bola zaujímavá skúsenosť a tak či onak sa s tým už nedalo nič robiť.

Pre Joaquina bolo rádio cestou k sláve, ale Beatriz v ňom videla čisto intelektuálne uspokojenie. Oprava dodávky aj spojzdenie rádia boli hlavolamami a tie jej prinášali potešenie. *Rozumela* im. Ako trojročná vymyslela tajný zasúvateľný mostík z okna svojej izby k výbehu koní, aby k nim mohla prejsť aj uprostred noci bosá a bez toho, aby ju nabrala na rohy koza, ktorá šéfovala dvoru. Ako sedemročná skrížila zvonkohru s bábkovým divadlom, aby mohla ležať v posteli a sledovať,

ako soriovska rodina bábik tancuje podľa jej povelov. Ako deväťročná začala spolu so svojím otcom Franciscom Soriom pracovať na tajnom jazyku, ktorý zdokonaľujú dodnes. V písanej podobe pozostával čisto z číselných reťazcov, hovorenú podobu reprezentovali tóny, ktoré korešpondovali s matematickým vzorcom požadovaného významu.

Beatriz chcela venovať čas porozumeniu toho, v čom sa motýľ podobá galaxii. A bála sa, že ju požiadajú, aby robila niečo iné.

„Myslíš, že mama alebo starká počúvajú?“ naliehal Joaquin (Diablo Diablo!). Nešlo mu o to, aby jeho matka alebo stará mama odhalili jeho tajnú identitu. Chcel iba, aby počuli Diabla Diabla a jedna druhej pošepli, že tento pirátsky dídžej musí byť fešák a že znie ako Joaquin.

„Nie, ak sa dosah nezlepšil,“ zopakovala Beatriz.

Už ten problém riešila. Signál ich prvého vysielania mal dosah iba niekoľko stoviek metrov aj napriek veľkej televíznej anténe, ktorú zakomponovala do systému. Teraz sa sústredila na všetky miesta, kadiaľ by signál mohol uniknúť, než sa dostal k anténe.

Joquina to podráždilo. „Ten tón si odpusti.“

Beatriz to nemrzelo. Nepoužila žiadny tón, skratka skonštatovala fakt. Napriek tomu to občas nestačilo. Doma v Bicho Raro ju niekedy volali „la chica sin sentimientos“. Neprekázalo jej, že ju nazývali bezcitným dievčaťom. Zdalo sa jej to výstižné.

„Navyše, ako by mohli počúvať? Vzali sme im rádio.“

Všetci otočili hlavy k tranzistoru, ktorý ukradli z kuchyne Antonie Soriovej.

„Krôčik po krôčiku, Joaquin,“ chlácholil ho Daniel. „Aj slabý hlas je hlas.“

Bol tretí a najstarší zo Soriovcov v dodávke. Dostal meno Daniel Lupe Soria, mal devätnásť a jeho rodičia boli mŕtvi dlhšie, ako bol on živý. Na každom prste okrem palcov mal na hánkach vytetované oko, takže ich mal osem ako pavúk. Aj postavu mal ako pavúk. Dlhé končatiny, vystupujúce kĺby, štíhle telo. Hladké rovné vlasy mu siahali po pleciah. Bol to svätec z Bicho Raro a bol v tom veľmi dobrý. Beatriz s Joaquinom ho zbožňovali a on zbožňoval ich.

Aj keď vedel o Beatrizinom a Joaquinovom rádiu, nikdy predtým nešiel s nimi, keďže väčšinou mal plné ruky práce so zázrakmi. Ako svätec bol vo svojich myšlienkach a činoch priam pohltentý zázrakmi – poslaním, ktoré mu prinášalo veľké potešenie, ale ktoré so sebou nieslo značnú mieru zodpovednosti. No dnes zápasil s istým osobným problémom a potreboval stráviť čas s bratrancom a so sesternicou, aby si pripomenul, prečo treba byť opatrný.

Daniel chcel jediné – pomôcť niekomu, komu nemal dovolené pomáhať. A bál sa, že pre svoje vlastné potešenie zničí celú rodinu.

„Slabý hlas je stále slabý,“ naštvane odvrkol Joaquin.

„Jedného dňa sa presláviš ako Diabla Diabla a *my* budeme za tebou chodiť do Los Angeles ako pútnici,“ upokojoval ho Daniel.

„Alebo aspoň do Duranga,“ poopravila ho Beatriz.

Joaquinovi sa viac pozdávala predstava budúcnosti v Los Angeles, ale už nenamietal. Nateraz mu stačilo, že v neho verili.

Bratrance a sesternice v niektorých rodinách pre seba nič neznamenajú, ale pre túto generáciu Soriovcov to neplatilo. Ešte aj keď vzťahy medzi staršími Soriovcami zavial piesok, títo traja zostávali nerozluční. Joaquin bol vrtošivý, ale v tejto dodávke im jeho megalomanské ambície prinášali radosť. Beatriz bola odťažitá, ale v dodávke od nej Daniel s Joaquinom nepotrebovali viac než to, čo im s radosťou dala sama. A všetci milovali svätca z Bicho Raro, ale tu si Daniel mohol dovoliť byť jednoducho iba človekom.

„Na. Skontrolujem dosah,“ vyhlásila Beatriz. „Podaj mi rádio.“

„Vezmi si ho sama,“ odsekol Joaquin.

Beatriz tam však ticho sedela, kým jej ho nepodal. Nemalo význam hrať s ňou hru, kto vydrží dlhšie.

„Pôjdem s tebou,“ ponúkol sa rýchlo Daniel.

V Bicho Raro žil párik kôz – dvojčatá Fea a Moco, ktoré prišli na svet za podivuhodných okolností. U kôz je bežné, že sa rodia ako dvojčatá či občas ako trojčatá, takže na tom nebolo nič mimoriadne. Zvláštne však bolo, že Moco sa narodila prvá, no potom sa ich matka rozhodla, že nemá ani energiu, ani záujem vrhnúť v tú noc ešte jedno mladé. Takže hoci Fea by bola rovnako šťastná, ak by prišla na svet iba pár minút po sestre, strávila v maternici ešte celé mesiace, kým sa jej matka znovu neodhodlala porodiť. Konečne bola Fea na svete. Ten dodatočný čas strávený v maternici bez slnka spôsobil, že jej kožuch bol čierny ako uhoľ. Aj keď na prvý pohľad sa Fea a Moco javili ako bežné sestry, ba dokonca bez príbuzenskej väzby, boli si blízke ako dvojčatá. Nikdy nespustili oči jedna z druhej a užívali si vzájomnú prítomnosť.

Takto to bolo aj s Beatriz a Danielom. Hoci všetci traja si boli veľmi blízki, Beatriz s Danielom si boli bližší. Oba boli pokojní navonok aj vnútri a oboch hnala vpred zvedavosť, ako funguje svet. A potom tu bolo puto vytvorené zázrakmi. Všetci Soriovcí mali dar konať zázraky, ale v každej generácii ich bolo pár, ktorí sa na túto úlohu hodili viac ako ostatní. Boli čudnejší, cnostnejší ako iní. Podľa toho, koho ste sa spýtali. Aktuálne boli Daniel a Beatriz najsvätejšími spomedzi Soriovcov, no keďže Beatriz zúfalo túžila nebyť sväticou a Daniel si želal aj čosi iné, rovnováha fungovala.

Studená púštna obloha sa drala hore všade navôkol. Príbeh bez konca.

Beatriz striaslo. Jej matka Antonia hovorievala, že má srdce jašterice. Pravdupovediac, v tom klaustrofobickom teple skutočne preferovala rovnaké veci ako plazy. K lemu sukne mala priviazanú baterku, ale nezapla ju. Nie zo strachu pre FKK, iba nechcela zbytočne pútať pozornosť k ich polohe. Mala silný pocit, aké Soriovcí občas mávali, že sa schýľuje k zázrakov, a bola upozornená, rovnako ako všetci Soriovcí, že zasahovanie do zázrakov prináša určité následky.

Preto kráčali v takmer úplnej tme. Svit polovičného mesiaca postačoval, aby rozoznali obrisy pichľavých júk, tenučkých manzanít a ošklbaných kríkov. Borievka vábila vlhkou teplou vôňou a bodliaky ťahali Beatriz za sukňu. Horizont bol od vzdialených svetiel Alamosy ožiarený dohnedá. Z tejto diaľky to vyzeralo ako skorý úsvit. Diablo Diablo vykrikoval z rádia: „... čujte, čujte, mám tu jeden neuveriteľný singel, hit, ktorému sa nedostalo zaslúženej pozornosti od vplyvných chlapcov.“

V hlave Beatriz Soriovej sa myšlienky čulo hemžili ako vždy. Kým kráčali s Danielom nocou, uvažovala o nenútej dômyselnosti prenosného rádia, ktoré niesli, o dobe, keď si ľudia mysleli, že nočný vzduch je plný ničoty, a o výraze *mŕtvy vzduch*. Vzápätí si radšej predstavila, že sa prediera cez priestor plný neviditeľných atómov a chemikálií, mikroorganizmov a vln, ktoré dokáže detegovať jedine vďaka tejto magickej škatuľke, ktorá ich prijíma a vyplúva v podobe počuteľnej jej ušiam smrteľníčky. Oprela sa do tých neviditeľných rádiových vln ako do prudkého vetra a jednou rukou hrabla do vzduchu, akoby ich cítila. Toto nutkanie mávala často – dotknúť sa neviditeľného. Po rokoch napomínania sa naučila šetriť si tieto okamihy na chvíle, keď ju nikto nevidí. (Daniel v tomto prípade nebol ako ostatní.)

Cítila pomaličky sa približujúci zázrak. Signál z rádia sa začal pozvoľna vytrácať, hlásku po hláske preskakoval na inú stanicu.

„Beatriz?“ oslovil ju Daniel. Hlas mal akýsi prázdny – ako pohár bez vody, ako obloha bez hviezd. „Čo myslíš? Záleží na následkoch, aj keď sa netýkajú nás?“

Niekedy, keď sa otázka týka tajomstva, ľudia položia inú a dúfajú, že dostanú odpoveď, ktorá zodpovie obe. Beatriz okamžite došlo, že presne o to ide teraz Danielovi. Nevedela, ako naložiť so zistením, že má tajomstvá, ale odpovedala mu najlepšie, ako mohla. „Myslím, že neodskúšaný následok je len hypotéza.“

„Som podľa teba dobrý svätec?“

Stále to nebola otázka, čo mu vrtala v hlave, no v žiadnom prípade by nik, kto strávil čo i len minútu v Bicho Raro,

nespochybnil odhodlanie Daniela Lupeho Soriu. „Si oveľa lepší, ako by som bola ja.“

„Bola by si solídny svätec.“

„Dôkazy tomu nenasvedčujú.“

„Kde je tvoje vedecké myslenie?“ spýtal sa Daniel. „Jeden dôkaz ešte nič nepotvrďuje.“

Tón jeho hlasu bol uvoľnenejší, ale Beatriz to neutešilo. Nešlo o bežné starosti a nedokázala zabudnúť na stopu, čo zanechali v jeho hlase. Mierne pootočila rádio, aby znížila šum. „Pri niektorých experimentoch stačí aj jediný dôkaz. Prinajmenšom ako potvrdenie, že ich opakovanie by bolo nezodpovedné.“

„Napadlo ti niekedy, že to robíme zle? My všetci?“ vyhlýkol Daniel, čím ešte znásobil to statické napätie medzi nimi.

Konečne. Táto otázka bola skutočná, nie skrytá, hoci stále nebola *tá* pravá. Ibaže tento hlavolam bol príliš zložitý, aby ho vyriešila za jedinu noc.

Ich rozhovor prerušil lomoz v kroví pred nimi, ktoré sa myklo a zatriaslo, a zrazu z neho s hukotom vyskočil tieň.

Beatriz s Danielom ani okom nemihli. Patrili k Soriovcom a v ich rodine platilo, že ak nadskočíte vždy, keď sa pred vami nečakane objaví tieň, budete potrebovať pevné lýtka.

Lomoz sa zmenil na ohlušujúci poryv krídel a z tieňa sa vykľul obrovský vták v letku. Preplachtil tak blízko, že Beatriz rozvialo vlasy. Sova.

Beatriz toho o sovách vedela veľa. Majú veľké a vševediace oči, ktoré držia na mieste kostené výčnelky, nazývané sklerotické prstence. Preto sú namiesto gúľania očami nútené otáčať hlavu zo strany na stranu. Niektoré druhy majú asymetrické

uši, ktoré im dovoľujú presne určiť zdroj zvuku. Kopec ľudí však nevie, že okrem výnimočného zraku a sluchu majú sovy nos na zázraky, hoci to, čo ich k nim láka, zostáva zatiaľ neprebádané.

Daniel sa k nej sklonil, aby vypol rádio. Rozhostilo sa ticho.

Z druhej strany, odkiaľ sa zjavila sova, si v diaľke všimli svetlá auta. Na mieste, ako bolo toto, ste nevideli iné vozidlo aj celú noc, takže Beatriz so záujmom sledovala tie dve malé svetielka, čo sa presúvali sprava doľava. Boli príliš ďaleko, aby ich mohla počuť, ale zvuk kolies na štrku poznala tak dôverne, že jej uši predstierali, že ho začuli. Zdvihla ruku, či ten zvuk nezachytí medzi prstami.

Daniel zatvoril oči. Pery sa mu pohybovali. Modlil sa.

„Svetlá! Preskočilo vám?“ Joaquina omrzelo čakať, kým sa mu ohlásia, a teraz na nich vriekal z otvorenej dodávky. „*Svetlá!* Prečo ste ma nevarovali?! FKK!“

Beatriz zovrela dlaň a spustila ruku. „Nemieria sem.“

„Ako to môžeš vedieť?!“

„Idú...“ Lahostajne zdvihla ruku a nechala to gesto dopovedať zvyšok vety.

Joaquín sa vrhol dnu, aby vyšklbol šnúru z batérie, a vzápätí sa energicky a plný strachu pustil do vytrhávania káblov zo zeme. No Beatriz mala pravdu, ako zvyčajne. Svetlá pokračovali po vzdialenej ceste bez zastavenia, osvetľujúc nehybné antilopy a trsy trávy. Auto nepochybne smerovalo do Bicho Raro. Nepoľovalo na rádiový signál, ale na zázrak.

Daniel otvoril oči. „Musím sa tam dostať skôr ako oni.“

Bez svätca sa zázraky nedejú.